

Αικατερίνη Καμπουράκη, «Θέλω να ζήσω»

Μου 'πε ο μπαμπάς και η μαμά «Κάθριν μένουμε σπίτι»,
τους λέω «εντάξει, δεν θα βγω, σήμερα είναι Τρίτη».
«Κάθριν, δεν μας κατάλαβες, δεν λέμε για μια μέρα,
λέμε για Μάρτη, Απρίλιο κι ακόμη παραπέρα».

Τους κοίταξα κατάπληκτη, λέω «θα με τρελάνουν,
τους αυστηρούς και τους σκληρούς, τώρα μου παριστάνουν;»
«Τι έκανα;» τους φώναξα «και μπαίνω τιμωρία;
Φταίει το τεστ στη Φυσική που πήρα δεκατρία;»

«Είναι του Τσιόδρα εντολή» μου λένε φοβισμένοι,
έτρεμε ο πατέρας μου, η μάνα βουρκωμένη,
«ήρθε ο κορονοϊός» φώναξαν μ' αγωνία,
«κι όποιος φανεί απρόσεκτος θα πάθει πνευμονία».

«Ούτε σχολείο;» τους ρωτώ, «ούτε και φροντιστήριο;
Τα αγγλικά; Τα γαλλικά; Το μποξ στο γυμναστήριο;»
«Τέρμα και τα μαθήματα κι οι βόλτες στη λιακάδα,
ξέχασε πάρτι, ραντεβού, το τραμ για τη Γλυφάδα».

Πήγα να βάλω τις φωνές να επαναστατήσω,
είπε ένας Τσιόδρας δηλαδή στο σπίτι να σαπίσω;
Όμως τους βλέπω να 'ρχονται με άγριες διαθέσεις
σαν συμμορία από σκυλιά που κάνει επιθέσεις.

Μου ορμάει ο ένας από μπρος, ο άλλος από πίσω
μ' έδεσαν σαν λουκάνικο πριν κάτι να ρωτήσω.
Γάντια στα χέρια μου 'βαλαν, λες κι είχαμε μπουγάδα,
μια μάσκα μπρος στη μύτη μου που μου 'φερνε ζαλάδα,

η μάνα μου με ψέκαζε με υγρό του νεροχύτη
ενώ η γιαγιά λιβάνιζε και βρώμαγε το σπίτι.
Με βάλανε να πιώ Detol, με λούσαν με χλωρίνη,
τηλεφωνούσαν στους γνωστούς για κάποια χλωροκίνη,

σαπούνια δεκατέσσερα βάλανε στον νιπτήρα,
όταν διψούσα μου 'διναν νερό από τον βραστήρα,
χαρτιά υγείας γέμισαν το μπάνιο ως επάνω
για να 'χω να σκουπίζομαι κακάκια όταν κάνω,

ένα μπουκάλι οινόπνευμα κρέμασαν στον λαιμό μου,
να πιτσιλάω τα πράγματα μέσα το δωμάτιο μου,
έριχναν αντισηπτικά στο λάπτοπ, στο γραφείο,
αυτό δεν ήταν σπιτικό, ήταν χειρουργείο.

Γέμισαν τα ντουλάπια μας φακές και μακαρόνια,
κρέατα, λάδια και τυριά που φτάνουνε για χρόνια,
κλειδώσανε τις πόρτες μας, βάλαν συναγερμό
κι είπαν «εμείς δεν βγαίνουμε, ούτε και με σεισμό».

Λες να κρατήσει για καιρό αυτή η πολιορκία;
Απ' έξω κορονοϊοί, στο σπίτι υστερία;
Να γίνω είκοσι χρονών, να φθάσω στα τριάντα,
χωρίς να βγω απ' το σπίτι μου εκτός απ' τη βεράντα;

Δεν ξέρω τι θα κάνετε, τι φάρμακο θα βρείτε
εγώ σας προειδοποιώ πως πρέπει να βιαστείτε.
Γιατί θα φύγω ένα πρωί την ώρα που κοιμάστε,
εγώ δεν ζω στη φυλακή, αυτό να το θυμάστε.

Θα τρέξω στ' αεροδρόμιο, θα πάρω αεροπλάνο,
για Νέα Υόρκη, Άμστερνταμ, Παρίσι ή Μιλάνο.
Εγώ θα πάω Μύκονο, θα πάω Σαντορίνη,
θα πάω σ' όλα τα νησιά και ότι θέλει ας γίνει.

Κι ας λέει ο πατέρας μου κι ας σκούζει η μαμά μου
κι ο Τσιόδρας και ο Χαρδαλιάς κι η θειά μου κι η γιαγιά μου.
Κι αν τύχει κορονοϊό κάπου να συναντήσω,
θα του το πω κατάμουτρα «ΡΕ ΣΥ, ΘΕΛΩ ΝΑ ΖΗΣΩ».